

Lov og forhandle om, hvor lang Tid den skulde have Gyldighed. Nu kan jeg tænke mig Muligheden af, at det ærede Medlem vil sige: Ja, men der er Forskjel imellem Ens Stilling som Medlem af Thinget og som Medlem af Ministeriet; vi her have — saaledes forstod jeg det ærede Medlem — nærmest den Opgave at se hen til, hvorledes Regjeringen stiller sig; den staar med Afgang til begge Thing, den kan bedre overse Situationen. Vi ere altsaa nærmest henviste til under saadanne kritiske Forhold at følge Regjeringen, og saa skulle vi ikke gjøre vore Anskuelser gjældende derimod. Det var jo den Betragtning, som det ærede Medlem ogsaa mente skulde følges ved denne Leilighed, og det var, saavidt jeg forstod ham, nærmest den Mulighed, at Regjeringen ikke agtede at stille Ændringsforslag, som kaldte det ærede Medlem frem. Jeg tror, at der deri ligger den egentlige Mobsætning mellem det ærede Medlems politiske Opfattelse og min; thi jeg deler ikke det ærede Medlems Opfattelse, at man saaledes væsentlig skal indskrænke sig til at lægge Byrden og lægge Ansvar et over paa Regjeringen. Ligesom jeg i de Bemærkninger, jeg i Indledningen fremsatte, har hævdet som mit Standpunkt: Lad os være os fuldt bevidste, at vi have vor Del i Magten, at vi have vor Del i Ansaret, saaledes mener jeg ogsaa, at det samme Synspunkt skal gjøres gjældende i Forholdet mellem det enkelte Thing og Ministeriet. Det er ikke noget Nyt, dette Spørgsmaal, det er temmelig gammelt. Jeg erindrer, at i den første Samling, da jeg var i dette Thing, var der en Finantslov forelagt her, som ikke var tilfredsstillende. Dengang burde dette Thing efter min Opfattelse have stillet sig i bestemt Opposition til Regjeringen. Dette skete ikke; jeg var kun et ungt Medlem, jeg blev særlig mindet om det, og naturligvis i al Bescheidenhed holdt jeg min Mund. Men det har ligesuldt været en Rænk hos mig, at det ikke gaar an saaledes at sige, at det er Regjeringen, som skal have hele Magten og hele Ansaret. Den modsatte Opfattelse fandt sit Udtryk i en Udvalgsbetænkning, som saa at sige autoriserede den Opfattelse: Ja, nu har Regjeringen valgt den Vej, og vi kunne ikke under disse Omstændigheder gribe ind, men maa overlade Ansaret til Regjeringen. Jeg tror, det turde være, at hvis der overhovedet skal være Tale om Feil, har det været en Feil fra dette Things Side, at det har overladt for Meget til Ministeriet, at det ikke har været tilstrækkelig selv-handlende, at vi ikke til sine Tider med den rette Alvor og Bestemthed have grebet ind i Situationen. Det kunde være, at, hvis vi havde gjort det itide, muligvis Udviklingen saa kunde være bleven noget anderledes end den er bleven; det kunde være, at vi kunde have øvet en Indflydelse ved given Leilighed, som maatte dog kunde have havt sine gode Sider. Ifjor, da Spørgsmaalet om Finantslovens Behandling var for,

var mit Standpunkt det samme. Det var min Betragtning, at vi ikke skulde overlade Alt til Regjeringen; vi skulde tværtimod søge at komme paa det Reene med os selv om, hvorledes Situationen var, og hvad vi skulde gjøre og hvad vi skulde lade, under denne Situation. Jeg havde ikke det Held at vinde Bisfald for denne Anskuelse, men det turde være, at Opfattelsen iaar maatte er noget forandret. Naar vi nu staa foran den truende Konflikt med Udsigt til det tomme Rum, saa har det været min Opfattelse, at lige saa vist som at hvert enkelt Landstingsmedlem maa komme paa det Reene med sig selv om, hvorledes Situationen er, hvad vi kunne gaa med til, og hvad vi derimod ikke kunne gaa med til, saaledes mener jeg ogsaa, at hele Thinget har den mest uafviselige Pligt til saaledes at optage Spørgsmaalene til en egen selvstændig Overveielse og Drøftelse, istedetfor, uden at blive sig selv og sin Opfattelse af Forholdene klart bevidst, at drives i Regjeringens Rjølvand henimod Konflikt. Det er denne Betragtning, der fører mig til at gjøre denne Opfattelse gjældende, at vi bør nedfætte Udvalg for Finantslovsforslagets Bedkommende. Jeg vil blot i Forbigaaende bemærke, at det er en Vej, som jeg for mit Bedkommende er stemt for. Det ærede Medlem har en anden Opfattelse: Vi skulle netop overlade Ledelsen paa dette Punkt til Regjeringen, og saa skulle vi altsaa med den Bevidsthed, at det er Regjeringen, som har Indsigten og Evnen, Regjeringen, som har Ansaret, saa at sige følge i Rjølvandet efter den. Deri kan jeg ikke være enig med det ærede Medlem. Det forekommer mig, at nu er i hvert Fald Dieblirket et saadant, at vi maa klare med os selv, hvorledes den foreliggende Situation skal tages. Det var derfor ikke overraskende, at det ærede Medlem paa dette Punkt vilde indtage sin egen Position; men jeg tilstaaar dog, at det har undret mig noget at høre den Maade, hvorpaa det skete, thi jeg tror ikke, at det kan være Andet end, at den ikke har været heldig til Sagens videre Fremme. Naar ærede Medlemmer ville lægge Mærke til de faldne Udtalelser, tror jeg, at disse baade fra den høje Regjerings og fra Things Side have været prægede af den fulde Bevidsthed om Situationens Bønskelighed, og derfor ogsaa have været fremsatte med al mulig Forsigtighed og al mulig Betænkksomhed, for ikke at foregribe Nogetsomhelst, som Hensynet til at opnaa det bedst mulige Resultat paa dette rent foreløbige Stadium udrævede. For mit eget Bedkommende skal jeg blot henvise til, at jeg ikke foregreb Nogetsomhelst, forsaavidt som jeg blot sagde: Ja, der er Noget, der ligger udenfor Mulighedernes Rige, og det er, at vi skulle give efter i Alt, men iøvrigt fuld Handfrihed. Der var ikke nogetsomhelst bestemt Punkt, hvor jeg mente, at vi enten skulde sige: det opgive vi, eller det fastholde vi. Vi skulle fastholde den fulde Frihed med Hensyn til, hvad der mu-